

LBRIS

We know
books

Răsvan Popescu

Pisici pe acoperiș

poezie

LBRIS

We know
books

Răsvan Popescu

Pisici pe acoperiș

Cu o prefață de Ioan HOLBAN

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

Trecutul ca o umbră furișată în zori (prefață de Ioan Holban)	4
Câinele	11
Clei de oase	14
Coliva bunicului meu	17
Comoara	20
De dragoste	23
În coloană	28
Lazăr cel înviat	32
Mireasa	35
Pisici pe acoperiș	40
Plauri în vânt	43
Pușca cu sare	46
Simptoma	50
Smochinul tatălui meu	52
Vedere de la mare	57

Câinele

Dumnezeu m-a văzut așa singur
Și mi-a aruncat un câine-n curte
Are căile lui de nepătruns
Se spune că lucrează prin oameni
Ceea ce este o prostie din start
Cine știe ce fomist, ce amărăștean, ce bezmetic
Că ăștia îi plac Lui!
Na, uite că am spus-o!

Mai departe n-am nicio idee

Mi-a trecut prin cap să-l înec, Doamne iartă-mă!

De plecat n-are cum, potaia

Am un gard de beton de jur-împrejur

Mai înalt decât mine cu o palmă

Gard de contrabandist, zice lumea

Vecinii mei, lăsați pe spate

Cu buzele umflate, cu vântu-n buzunare

Este în natura lor profundă să bombăne

Trebuia să mă descurc într-un fel, nu-i așa?

Altfel, tot ei ar fi spus

Uite ce ratat, ce inadaptat

Noroc că nu știu prea multe cuvinte

Casa părintească se lasă într-o rână

A fost odată o locuință domnească

De oameni cu stare și frica lui Dumnezeu

Ce copilărie am avut, cu ochii la stele

Dar n-a fost să fie mai departe

S-au dus rânduielile, tencuiala,

Jgheaburile s-au înfundat de atâtea frunze căzute

O înghite iedera cu mine-năuntru

În cutia poștală mai vin doar facturi

Mă retrag încet, discret, temător

Înainte să închidă la poliție

Cum ar spune vecinii mei

Dar să lăsăm prostiile, să fim open,

cum spun americanii

Nu degeaba conduc lumea sau ceva de genul
Dimineața l-am găsit printre brusturi, târșind un picior
Tremura de la fulgerătura de azi-noapte, a fost urgie
Are toate șansele în viață, potaia
Șchioapă, puricoasă, păduchioasă
Cu un ochi mai mare și unul mai mic
Vecinii zic că e însemnată
Și fată pe deasupra!
Ce frumoasă e viața când începe!
Tatăl Nostru, acu să te văd
Așa o rezolvi Tu, mi-o pasezi mie
N-o s-o vrea nimeni, nici de probă
Să mâne o oaie, un miel beteag
Să păzească un coteț de găini jumulite
Nu mai vin vulpi, dihori, jivine
Mânate de foame prin troiene
Nici pădurea nu mai e, nici nămeți
Și nici hoții de lemne
De țărani ce să mai vorbesc
Râcâie pământul prin Italia, Spania
Învață curcuma, șofranul, turmericul
Ne-am obișnuit să fim minimaliști
Fără croitor, cizmar, potcovar, curelar
Măcar lăutari să mai fie...

Clei de oase

Prima mea carte a fost un surogat,
o pastișă după Jules Verne
Un fel de schiță pregătitoare, prevestitoare
La vârsta aventurilor pe hârtie
În susul râului, către izvoare
Și mormintele primilor oameni
Care nu se lăsau descoperite
Unul după altul catării se prăbușeau sub povară

Ca și căraușii sub molime

Am voie să spun negri?

Caravana se împuțina în fiecare zi

Până când am rămas singur și frustrat

Ce rost are jurnalul acesta atât de minuțios

Pe care nu-l va mai găsi nimeni, niciodată

Va putrezi și el sub ierburi

Care nu fac nicio diferență între un trup omenesc
și un corp de hârtie

Totul este biodegradabil

La sfârșit totul este înghițit...

Tatăl meu, topograful, s-a panicat

când a fost chemat la școală

Ca să-mi bage mințile în cap

Învățătorul s-a plâns că am emoții negative

La clasă sunt mai mult absent și mă fofilez de la sport

„Să fim realiști, n-o să poată fantaza toată viața

A venit timpul să intre în rând, în rutină

E cel mai bine așa...”

Apoi i-a pus tatei foile confiscate în brațe,

prostioare, cum a zis el

Dar în care eu îmi deschideam cărarea

În inima junglei de nepătruns

Acum știu că mă căutam pe mine în lume

Ce-o fi deslușit tata, care nu-l citise pe Verne

Pe o terasă ieftină, cu mese și scaune din fier

Cu o halbă în față și încă una